Kaks pilti.

I. Puhtuſeſt ja kaſinuſeſt.

Ühes külas elaſiwad kaks wenda, Andres ja Toomas. Mõlemad oliwad nõuukad peremehed. Aga Andres'e naene ja tema lapſed oliwad ikka kehwad ja haiged. Waheſt oli neil üks, waheſt teine wiga; ja nemad suriwad ka noores eas ära. Aga Toomas ja tema maearahwas oliwad ikka terwed, tublid ja elaſiwad kauem aega. See tuli ſeſt, et Tooma naene kõik ihutoiduſt korrapäraſt ja puhtaste walmistas.

Liha ei keetnud tema ilmaski ſell' pääwal, kui tapeti, waid laskis ſeda ſuwel kaks ja talwel wiis ehk kuus pääwa ſeista, et ſeelähi natukene wanemaks pidi ſaama. Ta ei laſknud kärbſi ega ſääski mitte liha kallale, waid pani ſeda wee, äädika, õlle ehk hapu piima ſiſſe ligunema ja peſis ſiis jälle mitu korda puhta weega ära, enne kui keema pani, ning tagus ka ſeda puhta puuga hääſti muredaks, et mitte hammaste wahele ei jääks. Hukka ehk raisku läinud liha ei annud ta ilmaski perele ſüüa, nenda kui mõned ihnuſed ſeda tegewad.

Kõik, mis ta perele ſüüa andis, peſis eſite hoolega puhtaks. Kui ſuwe aeal rooste wõi ſant lima kapſaste pääl oli, pani ta neid ligunema, ega keetnud mitte puhastamata wiiſil. Kuiwad erned ja oad laskis ta õõ ja pääwa liguneda ja walas kolm ehk neli korda puhaſt wet pääle. Nenda pani tema ſiis erned, oad, läätſad, kuiwatud kalad ja ſitked liha külma weega tulele; aga kõik juurewilja keetis ta warſi ära, ja pidi kõik hääſti läbi keedetud olema, ehk ta küll ka ſelle pääle hoolſaſte waatas, et liia ehk ülearu keetmiſe läbi toitu mitte jälle ära ei rikuks. Pudru ſees ei ſallinud ta mitte kuiwi jahu tükkiſi, (ni kui ſeda tihti hooletuſe läbi ſünnib). Ta mõistis ſeda ikka koredaks teha. Soola pidi ka paras jagu olema; iſiäranis pidiwad liha ja kalad hääſti ſoolatud olema. — Teiſed perenaeſed andſiwad pühapääw oma perele liha, aga tema andis ſiis, kui pere rasket tööd oli teinud.